

СИСТЕМА НОРМАТИВНОГО ЗАКРІПЛЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ УЧАСНИКІВ ВИКОНАВЧОГО ПРОВАДЖЕННЯ

У статті досліджується сучасний стан нормативно-правового статусу учасників виконавчого провадження. Проаналізовано низку нормативних актів, які деталізують правовий статус окремих учасників виконавчого провадження, та визначено основні напрями удосконалення правової бази, що регулює адміністративно-правовий статус учасників виконавчого провадження.

Ключові слова: адміністративно-правовий статус, учасники виконавчого провадження, нормативно-правовий акт, стадії судового провадження.

В статье исследуется современное состояние нормативного правового статуса участников исполнительного производства. Проанализирован ряд нормативных актов, которые детализируют правовой статус отдельных участников исполнительного производства, и определены основные направления совершенствования правовой базы, регулирующей административно-правовой статус участников исполнительного производства.

Ключевые слова: административно-правовой статус, участники исполнительного производства, нормативно-правовой акт, стадии судебного производства.

The article examines the current state of the normative-legal status of participants in executive proceedings. The article analyzes a number of normative acts that detail the legal status of individual participants in the enforcement proceedings and outlines the main directions of improvement of the legal framework governing the administrative and legal status of participants in the enforcement proceedings.

Key words: administrative-legal status, participants in executive proceedings, normative-legal act, stages of judicial proceedings.

Вступ. Урегульованість тих чи інших правовідносин у суспільстві є не лише показником ступеню розвитку держави, а й мірою поваги до особистості. Це можливо виключно завдяки існуванню права (правових норм), яке виступає мірилом допустимої чи прийнятної поведінки особи, оскільки воно закріплює їх права і обов'язки. Не є винятком у цьому сенсі і сфера права, що регулює здійснення виконавчого провадження в Україні. Існує цілий перелік норм, що врегульовують ці правовідносини та забезпечують формування і реалізацію адміністративно-правового статусу учасників виконавчого провадження. Разом із тим неврегульованість окремих моментів призводить не лише до порушення прав учасників виконавчого провадження, а й перешкоджає досягненню цілей виконавчого провадження.

Постановка завдання. Мета статті полягає у визначенні системи нормативно-правових актів, яким закріплюється адміністративно-правовий статус учасників виконавчого провадження.

Дослідженням проблематики адміністративно-правового статусу учасників виконавчого провадження в окремих аспектах займалися В.Б. Авер'янов, О.Ф. Андрійко, І.П. Голосніченко, А.С. Васильєв, С.В. Додін, Р.А. Калужний, С.В. Ківалов, Н.Р. Нижник, О.В. Петришин, А.О. Селіванов та інші. Разом із тим реформування вітчизняного законодавства зумовлює необхідність пошуку нових шляхів удосконалення правового стану учасників виконавчого провадження.

Результати дослідження. Досить часто в науковій літературі використовують поряд із терміном «нормативне визначення» низку інших, а саме: «правове визначення», «правове регулювання», «нормативно-правове регулювання». Разом із тим усі зазначені висловлювання мають спільне змістове наповнювання, оскільки є синонімами. Тому нормативне визначення можна

розглядати: як результативний, нормативно-організуючий вплив, який здійснюється на суспільні відносини за допомогою системи правових засобів (юридичних норм, правовідносин, індивідуальних приписів) із метою їх впорядкування, охорони та розвитку відповідно до суспільних потреб [1, с. 145]; як упорядкування суспільних відносин, їх юридичне закріплення, охорона і розвиток, які здійснюються за допомогою права і сукупності правових засобів [2, с. 529]; як юридичну функцію, що реалізується державою в процесі впливу на суспільні відносини і за допомогою якої поведінка учасників цих відносин узгоджується з вимогами і дозволами, котрі містяться в нормах права, легальність та обов'язковість яких підтримується суспільством і забезпечується можливістю застосування владної сили держави [2, с. 437]. На нашу думку, останнє тлумачення є найбільш вдалим.

Між тим усю нормативно-правову базу, яка визначає адміністративно-правовий статус учасників виконавчого провадження, можна умовно поділити на: зовнішню, яка створюється за межами системи органів виконавчої служби (Конституція, закони та постанови Верховної Ради, укази та розпорядження Президента України, постанови та розпорядження Кабінету Міністрів України, міжнародні нормативно-правові акти), та внутрішню, тобто відомчу нормативну базу, якій належить значне місце [3, с. 456].

Адміністративно-правовий статус учасників виконавчого провадження головним чином визначають такі нормативні акти: Конституція України [4], закони України «Про виконавче провадження» [5], «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» [6], «Про гарантії держави щодо виконання судових рішень» [7], «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» [8], «Про захист персональних даних» [9], «Про інформацію» [10], «Про доступ до публічної інформації» [11], «Про державну службу» [12], «Про запобігання корупції» [13], «Про очищення влади» [14] «Кодекс адміністративного судочинства України» [15], «Кодекс України про адміністративні правопорушення» [16], «Цивільний процесуальний кодекс України» [17], «Кримінальний процесуальний кодекс України» [18], «Господарський процесуальний кодекс України» [19], Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження порядку використання коштів виконавчого провадження» [20], накази Міністерства юстиції України «Про затвердження Інструкції з організації примусового виконання рішень» [21], «Про затвердження Порядку реалізації арештованого майна» [22], «Про реалізацію арештованого майна шляхом проведення електронних торгів» [23] та інші.

Отже, зупинимось лише на аналізі окремих, найбільш вважливих нормативно-правових актів, оскільки в рамках статті неможливо приділити належну увагу кожному з них. Розпочнемо аналіз правової бази з Конституції України, яка є підґрунтям для врегулювання правових відносин у будь-якій сфері суспільного життя. Саме в цьому документі закріплені основні цінності держави, визначено характер взаємовідносин у суспільстві.

Так, Конституція України як Основний Закон держави, насамперед, передбачає загальне регулювання питань діяльності державної виконавчої служби. Зокрема, в ст. 19 закріплено, що органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. При цьому Конституція акцентує на тому, що права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави [4]. Тим самим держава визнає власну відповідальність перед людиною за свою діяльність.

Крім того, Конституція України гарантує кожному не лише право на звернення до суб'єктів владних повноважень, а й право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб [4]. Таким чином, особа отримала змогу як безпосередньо впливати на розвиток суспільних відносин у державі, сприяючи належному виконанню їхніх функцій, так і здійснювати контроль за порядком реалізації зазначених функцій. І, певна річ, Основний закон створює підґрунтя для нормотворчої діяльності державних органів.

Доцільно зазначити також вплив на встановлення правового статусу суб'єктів виконавчого провадження, міжнародних правових актів ратифікованих у встановленому порядку. Безперечно, наша держава визнає пріоритет загальнолюдських цінностей, поважає загальновизнані принципи міжнародного права. Чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України і є обов'язковими для виконання державними органами, юридичними і фізичними особами [4]. Підтвердженням цьому є прийняття Закону України «Про міжнародні договори України», який закріплює положення, що укладені і належним чином ратифіковані Україною міжнародні договори становлять

невід'ємну частину національного законодавства України і застосовуються у порядку, передбаченому для норм національного законодавства [27].

Крім того, варто виокремити базові документи, до яких належать, наприклад, «Загальна декларація прав людини», прийнята Генеральною Асамблеєю ООН 10 грудня 1948 р. [28], «Міжнародний пакт про громадянські і політичні права», прийнятий резолюцією Генеральної Асамблеї ООН 16 грудня 1966 р. [29], «Конвенція Ради Європи про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом, та про фінансування тероризму» [30], «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» [31] тощо.

Ратифіковані норми міжнародного права, що регулюють правовідносини у сфері виконавчого провадження та визначають правовий статус його учасників, мають скоріше рекомендаційний характер. Водночас вони виступають основою для реформування вітчизняного законодавства в цьому напрямі.

Аналіз вітчизняного законодавства дає змогу, насамперед, виокремити Закон України «Про виконавче провадження», що є базовим нормативно-правовим актом, завдяки якому забезпечується здійснення виконавчого провадження [5]. Насамперед, у цьому акті закріплено законодавче визначення виконавчого провадження як завершальної стадії судового провадження та примусове виконання рішень інших органів (посадових осіб), тобто сукупність дій органів і посадових осіб, визначених у цьому Законі, що спрямовані на примусове виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб), які провадяться на підставах, у межах повноважень та у спосіб, визначені цим Законом, іншими нормативно-правовими актами, прийнятими відповідно до цього Закону та інших законів, а також рішеннями, що відповідно до цього Закону підлягають примусовому виконанню [5].

До того ж цим Законом закріплено засади здійснення виконавчого провадження та встановлюється перелік органів та осіб, що здійснюють примусове провадження. Також Закон чітко визначає учасників виконавчого провадження та осіб, які залучаються до проведення виконавчих дій, та деталізує їх процесуальний статус. Крім того, цим правовим актом встановлюються загальні умови та порядок здійснення виконавчого провадження, а саме: виконавчі документи, що підлягають примусовому виконанню та вимоги до них; строки пред'явлення до виконання виконавчих документів, їх переривання та пропущення; відкладення виконання судових рішень, розстрочку та відстрочку їх виконання; регулює окремі види звернень стягнення та ін.

Варто підкреслити, що зазначеним Законом запроваджено такі суттєві зміни: введено інститут приватних виконавців як альтернативу державним виконавцям; визначено критерії, згідно з якими особа може стати приватним виконавцем, організаційно-правові аспекти діяльності приватних виконавців; сформовано перелік виконавчих проваджень, примусовим виконанням яких можуть займатися приватні виконавці; проголошено створення органу самоврядування приватних виконавців; визначено систему контролю і впливу на діяльність приватних виконавців; введено Єдиний реєстр боржників; дещо по-новому здійснюватиметься процедура реалізації арештованого майна.

Не менш значущим є і Закон України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» [6]. Цим Законом визначаються основи організації та діяльності з примусового виконання судових рішень і рішень інших органів (посадових осіб) органами державної виконавчої служби та приватними виконавцями, їхні завдання та правовий статус.

Законодавець чітко закріпив систему органів примусового виконання рішень, віднісши до неї два складники: 1) Міністерство юстиції України; 2) органи державної виконавчої служби, утворені Міністерством юстиції України в установленому законодавством порядку. До того ж зазначений Закон чітко закріпив поняття «державний виконавець» та «приватний виконавець» і визначив перелік вимог, яким вони мають відповідати. Також було встановлено гарантії правового та соціального захисту виконавців. Разом із тим особливу увагу було приділено правовому положенню приватного виконавця, визначено порядок проведення відбору та призначення його на посаду, порядок здійснення контролю за діяльністю та притягнення до дисциплінарної відповідальності за порушення чинного законодавства. Також зазначено порядок припинення діяльності приватних виконавців [6].

Продовжуючи аналіз чинного законодавства, що визначає адміністративно-правовий статус учасників виконавчого провадження, варто окремо зупинитися на кодифікованих актах. Як раніше зазначалось, виконавче провадження – це завершальна стадія будь-якого судового провадження, а отже, вона врегульована нормами різної процесуальної спрямованості, що мають

свої особливості. Однак, зважаючи на напрям роботи, ми зупинимось лише на дослідженні адміністративно-правового аспекту.

Розпочнемо з аналізу положень Кодексу адміністративного судочинства України, який визначає порядок набрання судовим рішенням законної сили та виконання судових рішень в адміністративних справах. Варто зауважити, що Кодекс передбачає конкретні підстави, які зумовлюють можливість негайного виконання постанови суду. Його нормами також врегульовано порядок оформлення виконавчого листа та порядок виправлення в ньому помилок, підстави для звернення судових рішень в адміністративних справах до примусового виконання тощо. Також цим Кодексом передбачається змога врегулювати спірні правовідносини на цьому етапі шляхом укладення примирення та визначається порядок заміни сторони виконавчого провадження і можливість повороту у виконанні судових рішень. Крім того, законодавець передбачив змогу здійснити судовий контроль за виконанням судових рішень в адміністративних справах [15].

Своєю чергою, Кодекс України про адміністративні правопорушення містить норми, що передбачають можливість виконання постанови у справах про адміністративні правопорушення в частині відшкодування майнової шкоди у порядку виконавчого провадження. Стягнення завданих збитків таким шляхом є однією з гарантій обов'язковості виконання прийнятих рішень суб'єктом владних повноважень. При цьому законодавець передбачає адміністративну відповідальність і у разі залишення посадовою особою без розгляду окремої ухвали суду чи окремої постанови судді або невжиття заходів до усунення зазначених у них порушень закону, так само у разі несвоєчасної відповіді на окрему ухвалу суду чи окрему постанову судді (ст. 185-13 КУпАП) [16].

Також не можна оминати і Кримінальний кодекс України [18], який передбачає настання відповідальності за умисне невиконання вироку, рішення, ухвали, постанови суду, що набрали законної сили чи підлягають негайному виконанню, або перешкоджання їх виконанню. До речі, ст. 382 КК України встановлює покарання як у вигляді штрафу, так і позбавлення волі. Проте, незважаючи на існування цієї норми, ситуація щодо виконання судових рішень досить невтішна. Підтвердженням цього може слугувати обсяг звернень українців до Європейського суду з прав людини. Так, із 18 000 заяв, що надійшли до Європейського суду від України, 65% – скарги українців стосовно тривалого невиконання чи взагалі невиконання рішень національних судів України [28].

Продовжуючи, зазначимо, що дослідження законодавчої бази у сфері виконавчого провадження щодо з'ясування статусу його учасників не дає змоги оминати одну з болючих проблем сьогодення та спонукає виокремити ще два закони, що певною мірою корегують правовий статус учасників виконавчого провадження. Зокрема, йдеться про Закон України «Про запобігання корупції», яким визначаються правові та організаційні засади функціонування системи запобігання корупції в Україні, зміст та порядок застосування превентивних антикорупційних механізмів, правила щодо усунення наслідків корупційних правопорушень. Насамперед, Закон закріплює низку визначень у цій сфері, зокрема, що таке корупція, корупційне правопорушення, неправомірна вигода, приватний інтерес, конфлікт інтересів та ін.

Крім того, цей нормативний акт закріплює перелік суб'єктів, на яких поширюється дія цього закону, до яких належать не лише державні виконавці, а й приватні, визначає порядок формування та реалізацію антикорупційної політики в державі, механізм запобігання корупції, порядок здійснення фінансового контролю та вимоги етичної поведінки осіб [13].

Доцільно також зауважити, що значний масив нормативно-правових актів, які встановлюють адміністративно-правовий статус учасників виконавчого провадження, становлять відомчі акти. Вони деталізують певні етапи виконавчого провадження і доповнюють права та обов'язки зазначених осіб.

Насамперед, можемо виділити Інструкцію з організації примусового виконання рішень, затверджену Наказом Міністерства юстиції України від 2 квітня 2012 р. Нею визначається порядок реалізації учасниками виконавчого провадження своїх повноважень. Закріплюється порядок діяльності державного виконавця, при цьому наголошується, що під час здійснення виконавчого провадження державний виконавець приймає рішення шляхом винесення постанов, попереджень, внесення подань, складання актів та протоколів, надання доручень, розпоряджень, вимог, подання запитів, заяв, повідомлень або інших процесуальних документів у випадках, передбачених Законом та іншими нормативно-правовими актами, та вказуються реквізити, які мають містити ці документи. Крім того, цей нормативний акт чітко прописує загальний порядок звернення стягнення на майно боржника [21].

Також треба згадати Положення про автоматизовану систему виконавчого провадження, затверджене Наказом Міністерства юстиції України від 12 серпня 2016 р. Воно передбачає створення Єдиного реєстру боржників – систематизованої бази даних про боржників, що є складником системи та ведеться з метою оприлюднення в режимі реального часу інформації про невиконані майнові зобов'язання боржників та запобігання відчуженню боржниками майна.

Цей нормативний акт визначає порядок створення, функціонування, користування цією автоматизованою системою та детально визначає порядок дій виконавця щодо її заповнення. Так, наприклад, державні та приватні виконавці обов'язково вносять відомості до Системи про проведення всіх виконавчих дій та прийняття процесуальних рішень. Також в обов'язковому порядку вносяться відомості про всі документи, отримані на запит державного виконавця, заяви сторін виконавчого провадження, відповіді на них та їх скановані копії. При цьому відомості про проведення виконавчих дій вносяться до системи одночасно з виготовленням документа, на підставі якого вчиняється виконавча дія, або одночасно з виготовленням документа, яким оформлюється проведення виконавчої дії. Варто зауважити, що виготовлення постанов та інших документів виконавчого провадження не в системі забороняється.

Необхідно також зазначити, що система забезпечує можливість формування сторонами виконавчого провадження узагальненої інформації про рішення (виконавчі дії), прийняті (вчинені) виконавцем шляхом вільного та безоплатного доступу до інформації системи у мережі Інтернет на офіційному веб-сайті Міністерства юстиції України з можливістю перегляду, пошуку, копіювання та роздрукування інформації (на основі поширених веб-оглядачів та редакторів) без обмежень та цілодобово у формі відкритих даних [30].

Ще один нормативний акт, який деталізує правовий статус учасників виконавчого провадження, – це Наказ Міністерства юстиції України від 30 вересня 2016 р. «Про затвердження Порядку реалізації арештованого майна», яким визначає процедуру передачу майна на реалізацію та порядок проведення електронних торгів. Зазначений нормативний акт, наприклад, визначає, що боржник або члени його сім'ї можуть бути призначеними зберігачами арештованого майна лише у виключних випадках, зокрема щодо нерухомого майна, об'єктів незавершеного будівництва та іншого майна, яке не може бути передано на зберігання організатору з об'єктивних причин без пошкодження його властивостей, конструкції, функціональності чи зовнішнього вигляду. При цьому боржник та члени його сім'ї забезпечують зберігання майна безоплатно. Разом із тим законодавець визначає, що боржник має право відмовитись від зберігання майна, обов'язково надавши письмову відмову [22].

Інший приклад – це Наказ Міністерства юстиції України «Про реалізацію арештованого майна шляхом проведення електронних торгів», що визначає порядок здійснення реалізації арештованого майна, органи, що уповноважені на ці дії та їх взаємодію з органами державної виконавчої служби [23].

Висновки. Отже, підсумовуючи викладене, варто зауважити, що основним завданням виконавчого провадження є врегулювання діяльності, спрямованої на точне та неухильне виконання як судових рішень, так і інших суб'єктів владних повноважень. Це можливе лише завдяки деталізації адміністративно-правового статусу кожного з учасників виконавчого провадження. Нині є значний масив нормативно-правової бази, яка різною мірою закріплює права та обов'язки кожного з учасників і, насамперед, правовий статус державного та приватного виконавця. Звісно, це не лише закони, а й велика кількість підзаконних нормативно-правових актів. Як правило, вони мають організаційно-розпорядчий характер, спрямований на дотримання порядку та строків виконання прийнятих рішень. Однак, зважаючи на досить невисокий рівень виконання, не лише рішень суб'єктів владних повноважень, а і й судових рішень дає змогу стверджувати, що в цій площині досить проблем. Насамперед, йдеться про відсутність дієвого механізму стимулювання виконання рішень у добровільному порядку та зменшення випадків протистояння і перешкоджання діяльності виконавців.

Разом із тим здолання зазначених проблем залежить не тільки від досконалості правової бази, але від людського фактору. Проведення постійного контролю за діяльністю виконавчої служби, якісний добір кадрів, можливість вільного доступу громадськості до цих процесів дасть змогу не лише реалізувати завдання виконавчого провадження, не допустити порушень чинного законодавства, в тому числі і антикорупційного законодавства, сприятиме максимальній реалізації закріплених прав та обов'язків всіх учасників виконавчого провадження.

Список використаних джерел:

1. Алексеев С.С. Теория права. М.: 1994. 224 с.
2. Государственное управление: основы теории и организации: учебник / Под ред. В.А. Козбаненко. М.: Статут, 2000. 366 с.
3. Комзюк А.Т. Адміністративний процес України: навч. посіб. К.: Прецедент, 2007. 531 с.
4. Конституція України: офіц. текст. Київ: КМ, 2013. 96 с.
5. Про виконавче провадження: Закон України від 02.06.2016 р. № 1404-VIII. Дата оновлення: 15.12.2017 р. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1404-19> (дата звернення: 28.01.2018).
6. Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів: Закон України від 02.06.2016 р. № 1403-VIII. Дата оновлення: 05.01.2017 р. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1403-19> (дата звернення: 28.01.2018).
7. Про гарантії держави щодо виконання судових рішень: Закон України від 05.06.2012 р. № 1404-VI. Дата оновлення: 05.10.2016 р. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/4901-17> (дата звернення: 30.01.2018).
8. Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини: Закон України від 23.02.2006 р. № 3477-IV. Дата оновлення: 02.12.2012 р. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3477-15> (дата звернення: 30.01.2018).
9. Про захист персональних даних: Закон України від 01.06.2010 р. № 2297-VI. Дата оновлення: 30.01.2018 р. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2297-17> (дата звернення: 30.01.2018).
10. Про інформацію: Закон України від 02.10.1992 р. № 2657-XII. Дата оновлення: 06.01.2011 р. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2657-12/ed20110106> (дата звернення: 30.01.2018).
11. Про доступ до публічної інформації: Закон України від 13.01.2011 р. № 2939-VI. Дата оновлення: 01.05.2015 р. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2939-17> (дата звернення: 30.01.2018).
12. Про державну службу: Закон України від 10.12.2015 р. № 889-VIII. Дата оновлення: 20.01.2018 р. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/889-19> (дата звернення: 30.01.2018).
13. Про запобігання корупції: Закон України від 14.10.2014 р. № 1700-VII. Дата оновлення: 03.08.2017 р. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1700-18> (дата звернення: 01.02.2018).
14. Про очищення влади: Закон України від 16.09.2014 р. № 1682-VII. Дата оновлення: 05.01.2017 р. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1682-18> (дата звернення: 30.01.2018).
15. Кодекс адміністративного судочинства України: Закон України від 06.07.2005 р. № 2747-IV. Дата оновлення: 07.01.2018 р. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2747-15/paran12552#n12552> (дата звернення: 01.02.2018).
16. Кодекс України про адміністративні правопорушення: Закон України від 07.12.1984 р. № 8073-X. Дата оновлення: 07.01.2018 р. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/80731-10> (дата звернення: 01.02.2018).
17. Цивільний процесуальний кодекс України: Закон України від 18.03.2004 р. № 1618-IV. Дата оновлення: 07.01.2018. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1618-15> (дата звернення: 01.02.2018).
18. Кримінально процесуальний кодекс України: Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI. Дата оновлення: 07.01.2018 р. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення: 01.02.2018).
19. Господарський процесуальний кодекс України: Закон України від 6.11.1991 р. № 1798-XII. Дата оновлення: 07.01.2018 р. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1798-12> (дата звернення: 01.02.2018).
20. Про затвердження порядку використання коштів виконавчого провадження: Наказ Міністерства юстиції України № 554 від 29.04.2004 р. Дата оновлення: 05.01.2017 р. <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/554-2004-%D0%BF> (дата звернення: 02.02.2018).
21. Про затвердження Інструкції з організації примусового виконання рішень: Наказ Міністерства юстиції України № 512/5 від 02.04.2012 р. Дата оновлення: 01.08.2017 р. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0489-12> (дата звернення: 02.02.2018).
22. Про затвердження Порядку реалізації арештованого майна: Наказ Міністерства юстиції України № 2831/5 від 29.09.2016 р. Дата оновлення: 24.11.2017 р. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z1301-16/paran51#n51> (дата звернення: 02.02.2018).

23. Про реалізацію арештованого майна шляхом проведення електронних торгів: Наказ Міністерства юстиції України № 2710/5 від 22.12.2015 р. Дата оновлення: 05.10.2016 р. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z1620-15> (дата звернення: 02.02.2018).

24. Про міжнародні договори України: Закон України від 29.06.2004 р. № 1906-IV. Дата оновлення: 20.07.2014 р. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1906-15> (дата звернення: 28.01.2018).

25. Загальна декларація прав людини :декларація ООН від 10.12.1948 р. URL: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/card/995_015 (дата звернення: 28.01.2018).

26. Міжнародний пакт про громадянські і політичні права: пакт ООН від 16.12.1966 р. URL: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/card/995_043 (дата звернення: 28.01.2018).

27. Конвенція Ради Європи про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом, та про фінансування тероризму. Ратифікація від 17.11.2010 р. URL: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/994_948.

28. Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини: Закон України від 23.02.2006 р. № 3477-IV. Дата оновлення: 02.12.2012 р. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3477-15> (дата звернення: 30.01.2018).

29. Найчастіше українці скаржаться на ЄСПЛ на невиконання рішення судів / Верховний суд України офіційний веб-сайт. URL: [http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/\(documents\)/BB5453638D60C0F8C22580B900478ACB?OpenDocument&year=2017&month=01&](http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/(documents)/BB5453638D60C0F8C22580B900478ACB?OpenDocument&year=2017&month=01&) (дата звернення: 03.02.2018).

30. Положення про автоматизовану систему виконавчого провадження: Наказ Міністерства юстиції України № 2432/5 від 05.08.2016 р. Дата оновлення: 21.11.2017 р. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z1126-16> (дата звернення: 02.02.2018).

УДК 347.963(477)

ХАРЧЕНКО В.М.

ПРИНЦИПИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВООХОРОНОЇ ФУНКЦІЇ ДЕРЖАВИ ОРГАНАМИ ПРОКУРАТУРИ УКРАЇНИ: ПОНЯТТЯ ТА ОЗНАКИ

У статті на основі аналізу наукових розробок у сфері реалізації правоохоронної функції держави та дослідження принципів, на основі яких вона здійснюється, визначено ознаки та запропоновано авторську дефініцію поняття «принципи реалізації правоохоронної функції держави органами прокуратури України».

Ключові слова: *принципи правоохоронної функції держави, органи прокуратури, правоохоронна діяльність, правоохоронні органи, поняття, ознаки.*

В статье на основе анализа научных разработок в сфере реализации правоохранительной функции государства и исследования принципов, на основе которых она осуществляется, определены признаки и предложена авторская дефиниция понятия «принципы реализации правоохранительной функции государства органами прокуратуры Украины».

Ключевые слова: *принципы правоохранительной функции государства, органы прокуратуры, правоохранительная деятельность, правоохранительные органы, понятие, признаки.*

In the article, based on the analysis of scientific developments in the sphere of realization of the law enforcement function of the state and the study of the principles on the basis of which it is carried out, the signs are defined and the author's definition of the concept of "principles for the realization of the law enforcement function of the state by the prosecution authorities of Ukraine" is proposed.

Key words: *principles of law enforcement function of the state, prosecution authorities, law enforcement, law enforcement agencies, concept, signs.*